

Nr. 17, idet „Meierierne“ meget vel ville kunne sidde inde med og endog tilvirke og forhandle Margarine og Oleomargarin, selv om det er forbudt at have disse Fabrikater i „de Lokaler“, hvor Tilvirkningen af Smør foregaar. Mindretallet har især for ved Endringsforslag Nr. 18 foreslaaet Paragrafen revideret nærmere i Overensstemmelse med § 2, 2det Stykke.

Til § 20.

Mindretallet (Hans Hansen, Lütichau og Rosen) slutter sig til Lovforslagets Affattelse, idet man finder Betænkelse ved, at de i §§ 3, 9 og 10 omhandlede Overtrædelser skulde kunne afgjøres ved Advarsel og Forlig.

Et Mindretal (H. Hansen) ser i den saa stærkt tiltagende Produktion af Kunstsmør den allerstørste Fare for vort Landbrug, idet dette, bebyrdet som det er med Skatter, ikke vedblivende kan udholde Konkurrencen med et Produkt, hvis Raastoffer ere af ringe Værdi og tilførte fra fremmede Lande, hvor man ikke lider under Trykket af lignende Skatter og altsaa stedse kan levere Raastoffet billig.

Efter at Sæden, som før var Landets Hovedindtægtskilde, ved Overproduktion er sunken saa lavt i Prisen, at det ikke længere kan betale sig at følge den som Raaprodukt, er saa godt som hele Landbruget nu baseret paa Meieriproduktion og særlig paa Smørret, hvortil er anvendt store Kapitaler. Men nu kommer Kunstsmørret og truer med Overskyldning paa lignende Maade, som alt er Tilfældet med Kornet. Men hvor skal da Landbruget tage sine Indtægter fra?

Det vilde være altfor naivt at tro, at det Marked, som nu er tilgængeligt for det danske Smør, fremdeles vil blive det. Lad os sammenligne det med vore egne Forhold.

Da man begyndte med Kunstsmørret her i Landet, ansaa man det næsten for en Skam at spise det, man søgte at skjule, det var Kunstsmør, man spiste, men nu lægger man ikke mere Skjul derpaa, man giver Tidens

Pinagtighed Skylden, man har ikke mere Raad til at spise Landets eget Produkt, det er for dyrt. Men hvorledes vil man saa tro, at naar det producerende Land ikke har Raad til at spise sit eget Produkt, at det konsumerende Land da vil blive ved dermed, naar der tilbydes det en langt billigere Vare. De spise næppe Smør i England for at opretholde det danske Landbrug. Der kunde indvendes, at Prisen paa Natursmør maa nedsættes efter Markedets Pris. Nei, dette kan den netop ikke uden at føre til Ruin. Saaledes som Natursmørret nu tilberedes og, som det har fundet Indpas i fremmede Lande, koster det selve Producenten ca. 80 Ore pr. Pd. Herunder kan man altsaa ikke komme, uden det fører til Undergang.

Arbejderspørgsmaalet, som saa længe har staaet paa Dagsordenen, hænger nøiagtig sammen med Landbrugets økonomiske Stilling. Ethvert Forsøg paa at ordne denne Sag paa en tilfredsstillende Maade vil være forgjæves, naar Landbruget, som rummer det største Antal af Arbejdsgivere, ikke er istand til at bruge og lønne Landarbejderne paa en anstændig Maade, som den for Tiden ikke kan.

Den nys sluttede Folketælling viser, at Landboere flygte bort fra Landbruget til Byerne for der at søge Næring. Dette viser tilfulde, at i et Land, hvis Hovedfrembringelse er Levnetsmidler, gaar det ikke an at tvinge disse ned under et vist Lavmaal, da Landet derved forarmes og bringes ud af Stand til at skaffe Beskæftigelse for Arbejdsklassen. Næringsløshed er værre end høie Brødpriiser. Jeg skal i den Henseende tillade mig at vise en halv Menneskealder tilbage i Tiden, da Levnetsmidlerne vare dyre. Dengang var Nøden langt mindre.

Uden at indlade mig paa en dybere gaaende Undersøgelse af, hvad der bør gøres for at fremstaffe et bedre Ligevægtsforhold mellem Landbrugets Lærv og den konsumerende Befolkning forekommer det mig, at paa en Tid, hvor man søger efter nye Statteobjek-